

== ESPURNES ==

Al colpejar el ferro fred de la Vida mirant-lo baix les ulleres bifocals de l'infinit, salten espurnes que ens ajuden a veure-hi clar per a situar-nos en el Tot i en el Res.

I si un ha tingut la sort de viure la joventud en un marc tant meravellós com el de la Costa Brava, amb els ulls oberts a tots els esclats de llum i de color, i el cor abrusat per la poesia que s'escampa per tot arreu, llavors les guspines són multicolors i inclouen un món de petites coses que esdevenen camins de llum i felicitat.

He pogut recollir-ne unes quantes i, amb mà llorda i enginy petit, les hi he posat la camisa de força del meu toix estil literari. Veieu si amb la vostra agudesa d'esperit obriu les entranyes a les frases que segueixen i donen nova brillantor al caliu colgat de cendra.

*
**

Si voleu veure una cosa bé, no la poseu ni molt prop ni molt lluny de la vostra vista. Si voleu jutjar amb imparcialitat procureu que la persona o cosa jutjada no estigui ni molt endins ni molt enfora del vostre cor.

Hi ha herbes petites, insignificants, que, quan un vol arrencar-les, té de fer un bon esforç i, un cop cedeixen, segueix a l'arrel tot un tou de terra. Així també hi ha sentiments que, encara que ens semblin insignificants i superficials, quan un es veu obligat a borrar-los de la seva vida, deixen una greu ferida en l'ànima.

Les flors del bosc, encara que

esbadellin lluny de mirades humanes que les admirin, llueixen els vius colors de llurs geomètriques corol·les. ¿Per què tenir una careta per anar pel món i en la nostra intimitat, girar-la de cantó? Començarem el camí de la indignitat no quan traïrem públicament els principis socials, sino quan serem infidels als nostres propis principis.

El moment més trist de la vida és aquell en què un es queda definitivament convençut de la seva feblesa. Tan com sentim en la sang l'alè d'un déu....

Si comencem el matí fingint enuig acabarem enutjats de veritat. Per a què floreixi en el cor l'alegria, sembrem en els llavis un somriure acollidor.

Aprenem de l'enclusa del ferrer: quants més cops, més neta i brillant.

L'aranya de la rutina teixeix la seva teranyina en el finestral de la nostra vida. Poc a poc s'hi va posant la pols i la visió es fa cada dia més grisa i més tèrbola. Convé, de tan en quan, passar-hi l'escombra que revaloritzi conviccions i criteris.

Els mals amics són com les orenetes: vénen a la primavera; però quan comença a refrescar, emprenen el vol vers climes més benignes.

No caminem d'esquena a la llum perquè nosaltres mateixos

ens farem ombra.

La tramuntana, malgrat les malediccions que tothom li engega, compleix la missió de nivellar tèrmicament regions geogràfiques i de netejar l'ambient de mosquits i microbis. La ferma voluntat d'ésser millor, compleix la missió de posar pau en les ànimes i crear una personalitat neta i honrada a despit de les queixes de la concupiscència de la carn.

El roquiser de l'espadat s'esmicola a mossegades del mar; però allà continua plantant-li cara segles i més segles. De les seves desferres, es nodreixen les platges acollidores, esquitxades de verd un cop perduda la salbror.

La Vida és lluita i a mida que s'afebleixen els incentius d'atac, es va esfumant la bellesa de la vida. ¿No serà doncs més interessant la vida quan més activa i més noble sigui la lluita? ¿No gaudirà més qui lluiti amb més coratge contra més enemics? I si l'acabament de la lluita és la Mort, no serà més atractiva la mort del que sucumbeixi en una lluita èpica que no la d'aquell que deposi ja de primer antuvi les armes i es deixi caure làs, vergonyosament vençut damunt el camp de batalla? El que lluita amb el somriure als llavis mirant alt i lluny, triomfa encara que sucumbeixi.

Josep Mas Dalmau